

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-358)

Dec (2) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்5
3. தத்வ த்ரயம்.....7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....12
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 178)

65. ஆக்நேயீ யா மதீயா தே புரா சக்தி: ப்ரகீர்த்திதா
ஸூர்ய கோட்யர்புதாபாஸா வஹ்நிகோட்யர்புதோபமா
66. இந்துகோட்யர்புதாபாஸா மம ஸ்பந்தமயீ தநு:
அம்ருதம் பரமாத்மாநம் அசேஷபுவநாத்ருதிம்
67. ஆஸ்தாய பஞ்சபிந்து ஆத்மா ஸ்ப்ருசந்தீ வ்யாபிநம் பரம்
ஹிதாய ஸர்வபூதாநாமுதேதி பரமேச்வராத்

பொருள் – அக்னியை உள்ளடக்கிய எனது சக்தி குறித்து உனக்கு நான் முன்பே கூறினேன். அது கோடிக்கணக்கான சூரியன் மற்றும் அக்னி போன்று ஒளிர்வதாகும். மேலும் அது, கோடிக்கணக்கான சந்த்ரன் போன்ற துடிப்பைக் கொண்டதாகவும் உள்ளது. (ஸஹஸ்ரார எனத் தொடங்கும் ஸுதர்சந) மந்த்ரத்தில் அம்ருதம் (அதாவது “ஸ”), பரமாத்மந் (அதாவது “ஹ”), அசேஷபுவநாதாரம் (அதாவது “ர”) ஆகியவை பஞ்சபிந்து மற்றும் வ்யாபிந் ஆகிய ஒலிகளுடன் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன. மிகவும் உயர்ந்த பரமேச்வரனிடமிருந்து உற்பத்தி ஆகும் இந்தச் சக்தியானது அனைத்து உயிர்களுக்கும் நன்மை அளிக்கவல்லதாக உள்ளது.

68. தாமக்ஷம் கல்பயேச்சக்திம் தத் ப்ரபாம் நாபி மண்டலம்
அராணி ஷண்மநோரர்ணாந் ஸூர்ய உத்தாமௌ ஸபிந்துகௌ
69. ஸுஸ்திதௌ நேமிகௌ த்யாயேச்சேஷம் து ப்ரதிமண்டலம்
ஆத்மாநம் மத்யதோ த்யாயேத் ஸ்வம் மாயாபரமாத்மநோ:

பொருள் – அந்தச் சக்தியானது ஸுதர்சந சக்ரத்தின் நாபியாக உள்ளதாகவும், அந்தச் சக்தியின் ஒளியானது ஸுதர்சனத்தின் வெளிவட்டமாகவும் கற்பனை செய்யப்பட வேண்டும். மந்த்ரத்தின் ஆறு ஒலிகளையும், சக்கரத்தின் ஆறு ஆரங்களாகக் கொள்ள வேண்டும். ஸூர்ய, உத்தாம, பிந்து ஒலிகள், அந்தச் சக்கரத்தின் ஆரங்கள் சென்று இணையும் வட்டத்தில் உறுதியாக இணைக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். மந்த்ரத்தில் எஞ்சிய பகுதியானது (அதாவது “பட்”), சக்கரத்தைச் சூழ்ந்துள்ளதாகக் கொள்ளவேண்டும். தனது ஆத்மாவானது மஹாலக்ஷ்மி மற்றும் பரமாத்மாவின் நடுவில் உள்ளதாக த்யானிக்கவேண்டும்.

70. ஸூர்ய அநலாந்தரஸ்தம் ச நிரஸ்யந் ஸம்ஸ்மரேஜ்ஜநம்

த்யாயந்நநிசமேவம் ஹி யோகீ த்யாநபராயண:

71. விதூய நிகிலம் தோஷம் ஸாம்ஸாரிகம் அசேஷத:

மயி பக்திம் பராம் ப்ராப்ய மாமேவாந்தே ஸமச்நுதே

பொருள் – தன்னை தனது சரீரத்திலிருந்து வெளியே எடுத்ததாக எண்ணி, ஸூர்யன் மற்றும் அக்னியில் தான் இருப்பதாக த்யானிக்கவேண்டும். இவ்விதமான த்யானத்தில் ஆழ்ந்த ஒரு யோகி, தனது அனைத்து பாபங்களையும், அந்த த்யானம் மூலமாகவே கழிக்கிறான். அதன் பின்னர் என்னிடம் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டவனாக, என்னையே தஞ்சம் எனப் புகுகிறான்.

72. அந்தரா பரமாத்மாநம் அம்ருதம் ச ஸ்திதோ ஜபந்

மநீஷீ மநஸா நித்யம் பீயூஷாப்யாயநம் ஸ்மரேத்

பொருள் – ஸுதர்சந மந்த்ரத்தின் பரமாத்மா மற்றும் அம்ருதம் (அதாவது “ஸ” மற்றும் “ஹ”) ஆகியவற்றை உறுதியுடன் ஜபித்தபடி உள்ள ஒருவன், அம்ருதத்தைப் பருகினால் உண்டாகும் சுவையை எப்போதும் மனதால் சிந்தித்தபடி இருக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 45)

69. கால ஸ்வபாவ நியதி யத்ருச்சாதிஷு வஸ்துஷு

காரணம் கிமிவாத்ரேதி தாபஸைரபி தர்கிதம்

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள ப்ரஹ்மமானது காலமா, இயற்கையா, வினைகளா, தற்செயலாக நேரும் செயல்களா என்பது போன்ற கேள்விகளை, தவங்கள் பல புரிகின்றவர்களே கேட்கிறார்கள்.

[விவேகன்] இது மட்டும் உறுதியானது:

70. கர்ம அவித்யாதி சக்ரே ப்ரதி புருஷம் இஹ அநாதி சித்ர ப்ரவாஹே

தத் தத் காலே விபக்திர் பவதி பஹுவிதா ஸர்வ ஸித்தாந்த ஸித்தா

தல்லப்தஸ்வாவகாச ப்ரதம குரு க்ருபா க்ருஹ்யமாண: கதாசித்

முக்தைச்வர்யாந்த ஸம்பந்நிதிரபி பவிதா கச்சித் இத்தம் விபச்சித்

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) கர்மங்கள், அஜ்ஞானம் போன்ற பலவும் சக்கரம் போன்று சுழன்றபடி உள்ளன; இவை எல்லையற்ற காலமாக, ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு புருஷனுக்கும் ப்ரவாஹமாக வருகின்றன; அந்தந்த காலகட்டத்தில், பூர்வகர்மங்கள் அந்தந்த பலன்களை அளிக்கின்றன; இந்தக் கருத்தானது அனைத்து மதங்களுடைய ஸித்தாந்தங்களிலும் உள்ளது. குறிப்பிட்ட பலன் அளிக்கும் நேரத்தில், முதல் ஆசார்யனாக உள்ள பகவான், அதற்கான தருணத்தை எதிர்பார்த்து நின்றவன் போன்று, அந்தந்த ஜீவாத்மாக்களுக்குத் தனது

கருணையைப் பொழிகிறான். அந்த ஜீவாத்மா, விவேகம் போன்றவை அடையப்பெற்று, முக்தி அளவான செல்வங்களைப் பெறுகிறான்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 56)

125. சிலர் காலத்தையில்லை யென்றார்கள்.

வ்யாக்யானம் - காலந்தன்னை யில்லையென்று பௌத்தாதிகள்
சொல்லுகையாலே, (சிலர் காலத்தை யில்லை யென்றார்கள்) என்கிறார்.

126. ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ஆகமத்தாலும் ஸித்திக்கையாலே அது
சொல்லவொண்ணாது.

விளக்கம் – பௌத்தர்கள் போன்ற சிலர் “காலம் என்பது இல்லை” என்று
கூறுவதால், “சிலர் காலத்தை இல்லை என்றார்கள்” என்கிறார்.

அவதாரிகை - அத்தை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - அவர்களுடைய கருத்தைத் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரத்யக்ஷத்தாலும்) இத்யாதியாலே. ப்ரத்யக்ஷமாவது, ஸ்தாவர
ஜங்கமாத்மகமான ஸமஸ்த பதார்த்தமும் கால க்ருத பரிணாமமாகவே
காணப்படுகிறவிது. ஆகமமாவது ச்ருத்யாதிகள். “கலா முஹூர்த்தா:
காஷ்டாச்சாஹோராத்ராச்ச ஸர்வச:”, “மதுச்ச மாதவச்ச வாஸந்திகா வ்ருதா,
சுக்ரச்ச சுசிச்ச க்ரைஷ்மா வ்ருதா” என்று காலபரிணாம விசேஷங்களான கலை
காஷ்டை முஹூர்த்தம் அஹோராத்ரங்கள் ருது விசேஷங்களைச்
சொல்லாநின்றதிறே ச்ருதி. “கால ஸ்வரூபம் விஷ்ணோச்ச யந்மயோக்தம் தவாநக:”

இத்யாதியாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே இதுதான் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டதிறே. புராணாந்தரங்களிலும் இதிஹாஸாதிகளிலும் இப்படி கண்டு கொள்வது. இதுக்கென்னவே நிர்மிதமாய், அத்யயநாதி காலநியமங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ஜ்யோதிச்சாஸ்த்ரத்தை வேதத்துக்கு த்ருஷ்டியாகச் சொல்லாநின்றதிறே. அந்த சாஸ்த்ரந்தன்னில், “இன்ன காலத்திலே யின்னதுண்டாம்” என்று சொன்னால் அது ப்ரத்யக்ஷிக்கலாயிரா நின்றதிறே. ஆகையால், ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ஆகமத்தாலும் இப்படி ஸித்திக்கையாலே கால அபாவம் சொல்லவொண்ணாதென்கை.

விளக்கம் – அவர்களுடைய கருத்தைத் தள்ளுகிறார். இங்கு ப்ரத்யக்ஷம் என்றால், “தாவரங்கள் மற்றும் அசையும் பொருள்கள் ஆகிய அனைத்தும், காலத்தால் ஏற்படும் மாற்றங்களை அடைவதாகவே காணப்படுகின்றன” என்பதைக் குறிப்பதாகும். ஆகமம் என்பது ச்ருதிகள் போன்றவை ஆகும். தை. (2-1-8) - கலா முஹூர்த்தா: காஷ்டாச்சாஹோராத்ராச்ச ஸர்வச: - கலை, முஹூர்த்தம், காஷ்டை, அஹோராத்ரம் போன்ற அனைத்தும் – என்றும், யஜுஷி (4) - மதுச்ச மாதவச்ச வாஸந்திகா வ்ருதா, சுக்ரச்ச சுசிச்ச க்ரைஷ்டமா வ்ருதா – சித்திரையும் வைகாசியும் வஸந்த ருதுக்கள், ஆனியும் ஆடியும் க்ரீஷ்ட ருதுக்கள் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில், காலத்தின் பரிணாமங்களாகிய கலை, காஷ்டை, முஹூர்த்தம், அஹோராத்ரங்கள், ருதுக்கள் ஆகியவற்றை ச்ருதி கூறியது காண்க. ஸ்ரீவிபு. (1-3-6) – கால ஸ்வரூபம் விஷ்ணோச்ச யந்மயோக்தம் தவாநக: - விஷ்ணுவின் கால ஸ்வரூபம் என்னால் விரிவாகக் கூறப்பட்டது – என்பது போன்ற பகுதியில், காலம் குறித்துக் கூறப்பட்டது. மற்ற புராணங்களிலும் இதிஹாஸங்களிலும் இது போன்றே கூறப்பட்டது. இத்தகைய காலம் குறித்து உரைப்பதற்காகவே ஏற்பட்டதும், அத்யயனம் போன்ற காலத்தின் முறைகளை வெளிப்படுத்துவதும் ஆகிய ஜோதிஷ சாஸ்த்ரமானது, வேதத்தைக் காண்பதற்கு உதவும் கண்கள் என்றே கூறுகிறார்கள். அத்தகைய ஜோதிஷ சாஸ்த்ரத்தில், “இன்ன காலத்தில் இது உண்டாகும்” என்று கூறப்பட்டால், அது கண்களால் காணலாம்படி அல்லவோ உள்ளது? எனவே ப்ரத்யக்ஷம் மற்றும் ஆகமம் ஆகியவற்றால் இவ்விதம் அறியப்படுவதால், காலத்தை “இல்லை” என்று கூற இயலாது.

127. பலரும் திக்கென்று தனியேயொரு த்ரவ்யமுண்டென்றார்கள்.

வ்யாக்யானம் - வைசேஷிகாதிகள், ப்ருதிவ்யாதிகளோபாதி திக்கென்றும் தனியேயொரு த்ரவ்யமுண்டென்று சொல்லுகையாலே (பலரும் திக்கென்று தனியேயொரு த்ரவ்யமுண் டென்றார்கள்) என்கிறார். “த்ரவ்யாணி ப்ருதிவ்யப் தேஜோ வாய்வாகாச காலதிகாத்ம மநாமஸி நவைவ” என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது. “பூராபோ ஜ்யோதிரநிலோ நப: காலஸ் ததா திச: ஆத்மா மந இதி ப்ராஹூர் த்ரவ்யாணி நவ தத்வித:” என்றானிறே வரதராஜன்.

விளக்கம் - வைசேஷிகங்கள் முதலான சிலர், ப்ருதிவி போன்று திக்குகள் என்பதான தனியான ஒரு த்ரவ்யம் உள்ளது என்று கூறுவதால், இந்தச் சூர்ணையை அருளிச் செய்கிறார். தர்க்க ஸங்க்ரஹத்தில் - த்ரவ்யாணி ப்ருதிவ்யப் தேஜோ வாய்வாகாச காலதிகாத்ம மநாமஸி நவைவ - த்ரவ்யங்கள் என்பவை ப்ருதிவி, நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், காலம், திசை, ஆத்மா, மனம் என்னும் ஒன்பது - என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அதாவது, “பூராபோ ஜ்யோதிரநிலோ நப: காலஸ் ததா திச: ஆத்மா மந இதி ப்ராஹூர் த்ரவ்யாணி நவ தத்வித: - பூமி, நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், காலம், அது போன்றே திசைகள், ஆத்மா மற்றும் மனம் என்பதாக ஒன்பது த்ரவ்யங்கள் உள்ளன என அவற்றைக் குறித்து அறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள் - என்று அந்த மதத்தைச் சார்த்த வரதராஜன் கூறினார்.

128. பல ஹேதுக்களாலும், ஆகாசாதிகளிலே அந்தர்ப்பூதமாகையாலே அதுவுஞ்சேராது.

அவதாரிகை - அத்தை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - அவர்களுடைய கருத்தைத் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பல ஹேதுக்களாலும்) இத்யாதியாலே. அதாவது நாலு பர் நாலு திக்கிலும் நின்றால், நால்வர்க்கும் நடுவான ப்ரதேசம் ஒருவனுக்குக் கிழக்காய், ஒருவனுக்கு மேற்காய், ஒருவனுக்கு வடக்காய், ஒருவனுக்குத் தெற்காய்த்

தோற்றாநின்றதிறே. அதுக்கடி, த்ரவ்யமன்றிக்கே ப்ரதியோக்யாநுகுண கல்பநாகமாகை. நால்வர்க்கு நடுவேயிருக்கிற ப்ருதிவ்யாதிகள் த்ரவ்யமாகையாலே, இப்படி விப்ரதிபத்தி விஷயமாகிறதில்லையிறே. இனித்தான், ஆதித்யன் உதிக்கிறவிடம் கிழக்காகவும், அவன் அஸ்தமிக்கிறவிடம் மேற்காகவுமிறே கொள்ளுகிறது. அதுதான் மஹாமேருவுக்கு நாலு பார்ச்சவத்திலும் பேதித்திறே இருப்பது. ஆகையாலேயிறே நாலு பார்ச்சவத்திலு முள்ளவர்களுக்கு மஹாமேரு வடக்காயிருக்கிறது. “நைவாஸ்தமயமரீக்கஸய நோதயஸ் ஸர்வதாஸத: உதயாஸ்தமயாக்க்யா ஹி தர்சநாதர்சநம் ரவே: ஸர்வேஷாம் த்வீப வர்ஷாணாம் மேருருத்தரதோ யத:” என்று இதுதான் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே சொல்லப்பட்டது. இப்படி பல ஹேதுக்களாலும் ஆகாசாதிகளிலே அந்தர்பூதமாய், தனக்கென்னவொரு த்ரவ்ய வ்யவஸ்தையில்லாமையாலே திக்கென்று ஒரு த்ரவ்யமுண்டென்கிறவதுவும் சேராதென்கை. “ஆகாசாதி” என்கிற ஆதி சப்தத்தாலே பூமியைச் சொல்லுகிறது. இவற்றிலே, திக்கு அந்தர்பூதமாகையாவது, ஸூர்யனுடைய உதயாதிகளுக்கு ஈடாக இவற்றுக்குள்ளே திக்விபாகத்தைக் கல்பித்துக் கொள்ளுகிற தொழியப் பிரித்துக் காணலாவதொரு வஸ்துவின்றிக்கேயிருக்கை. “அதுவும் சேரா”தென்றது, முன்பேயுமொரு பக்ஷத்தை நிஷேதிக்கையாலே ஸமுச்சயம்.

விளக்கம் - நான்கு நபர்கள் நான்கு திசைகளில் நிற்பதாக வைப்போம். அவர்களுக்கு நடுவில் உள்ள பகுதியானது ஒருவனுக்குக் கிழக்காகவும், ஒருவனுக்கு மேற்காகவும், ஒருவனுக்குத் தெற்காகவும், ஒருவனுக்கு வடக்காகவும் புலப்படும் அல்லவோ? இதன் காரணம் என்ன? அந்தந்த திசைகளானவை த்ரவ்யம் என்று இல்லாமல், அவரவர்களுக்கு ஏற்படும் கற்பனை மட்டுமே ஆகும். நான்கு நபர்களுக்கு நடுவில் உள்ள பகுதியான ப்ருத்வீ முதலானவை த்ரவ்யம் என்பதால், இவ்விதம் கற்பனையாக அறிவதற்கான விஷயமாக அவை இருப்பது கிடையாது. மேலும் சூரியன் எந்த இடத்தில் உதிக்கிறானோ அதுவே கிழக்கு என்றும், அவன் மறையும் இடமானது மேற்கு என்றும் அல்லவோ கொள்ளப்படுகிறது? அத்தகைய கிழக்கு மற்றும் மேற்கு என்பதான திசைகள், மஹா மேருவிற்கு நான்கு புறத்திலும் சூழ்ந்துள்ளன. எனவேதான் நான்கு புறத்திலும் உள்ளவர்களுக்கு மேருவானது வடக்காக உள்ளது. ஸ்ரீவிபு - நைவாஸ்தமயமரீக்கஸய நோதயஸ் ஸர்வதாஸத:

உதயாஸ்தமயாக்க்யா ஹி தர்சநாதர்சநம் ரவே: ஸர்வேஷாம் த்வீப வர்ஷாணாம் மேருருத்தரதோ யத: - எப்போதும் உள்ளதான சூரியனுக்கு உதயம் மற்றும் அஸ்தமனம் இல்லை. சூரியனைக் காண்பது மற்றும் காண இயலாமல் போவது என்னும் விளைவாக மட்டுமே உதயம், அஸ்தமனம் என்று காண்கிறார்கள். அனைத்து த்வீபங்களுக்கும் மேருவானது வடக்காக உள்ளது - என்று கூறப்பட்டது. இப்படியாக பல காரணங்களாலும், ஆகாசம் போன்றவற்றில் திசைகள் அடங்கிவிடுவதால், தங்களுக்கு என எந்த ஒரு த்ரவ்ய நிலையும் அவற்றுக்கு இல்லை என்பதால், திசைகள் என்பதான ஒரு த்ரவ்யம் உள்ளது என்று கூற இயலாது. “ஆசாசாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம் பூமியானது கூறப்படுகிறது. இவற்றில் திசைகள் உள்ளடங்கி இருப்பது எப்படி? சூரியனுடைய உதயம் மற்றும் அஸ்தமனம் என்பவற்றுக்கு ஈடாக, இந்தத் திசைகளுக்குள் வேறுபாடுகளைக் கற்பனையாகக் கொள்ளுகிற நிலை மட்டுமே உள்ளது அல்லாமல், இவற்றைப் பிரித்துக் காண்பிக்கும் வஸ்து ஏதும் இல்லை. சூர்ணையில் உள்ள “அதுவும் சேராது” என்பதன் பொருள், “முன்பே ஒரு கருத்தைத் தள்ளிய காரணத்தால், அதனையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்பதாகும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 323)

4-10-1 ஒன்றுந் தேவுமூலகுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லா

அன்று நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்

குன்றம் போல் மணிமாட நீடு திருக்குருகூரதனுள்

நின்றவாதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே

பொருள் - அனைத்தும் ஸ்வரூபத்தில் ஒன்றும்படியாக லயிக்கின்ற தேவர்கள், அவர்கள் வாழ்கின்ற லோகங்கள், மனிதர்கள் போன்ற பல உயிரினங்கள், அனைத்து பதார்த்தங்கள் ஆகிய எதுவும் இல்லாத ப்ரளய காலத்தில், நான்முகனுடன் சேர்த்து தேவர்கள் லோகங்கள் மற்றும் உயிர்கள் ஆகிய அனைத்தையும் படைத்தான். இப்படிப்பட்ட ஆதிப்பிரானாகிய அவன், மாணிக்கமயமான மாடங்கள் அனைத்தும் மலைகள் போன்று உயர்ந்து காணப்படும் ஆழ்வார்திருநகரியில், தன்னை வந்தடைபவர்கள் மிகவும் சுலபமாக வரும்படியாக நிற்கிறான். அனைத்திற்கும் மிகப் பெரிய உபகாரங்கள் செய்தபடி உள்ள அவன் இவ்விதம் மிகவும் அருகாமையில் உள்ளபோது, ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றுக்கு உட்படுகின்ற தேவதைகளை நீங்கள் தேடுகிறீர்களே!

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில், “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்” என்கிற காரண வாக்ய ப்ரக்கிரமையை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேச்வரன், மாத்ரு ஸந்நிதியொழிய ப்ரஜை வளராதாப்போலே தன்

ஸந்நிதியொழிய இவை ஜீவிக்கமாட்டாது என்று பார்த்துத் திருநகரியிலே ஸர்வஸுலபனாய் நிற்க, “வேறே ஆச்ரயணீய தத்தவமுண்டு என்று தேடித் திரிகிறிகோளே” என்று சேஷபிக்கிறார்.

விளக்கம் – மஹா நாராயண உபநிஷத் (1) - ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் - நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான் - தொடக்கத்தில் நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான் - என்பதாக உள்ள காரண வாக்கியத்தின் பொருளை எண்ணுகிறார். அனைத்திற்கும் ஸ்ருஷ்டி காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், தாயின் அருகில் வாழ்ந்தால் அன்றி பிழைக்காமல் உள்ள குழந்தை போன்று, தனது அருகாமையில் அல்லாமல் இவை வாழாது என்று திருவுள்ளம் கொண்டான். ஆகவே ஆழ்வார்திருநகரியில், அனைவரும் தன்னை மிகவும் எளிதாக அண்டும்படி நிற்கிறான். இவனை விடுத்து, “அண்டி நிற்பதற்கு வேறு ஒரு தத்வம் உள்ளது” என்று எண்ணித் தேடியபடி உள்ளீர்களே என்று கேட்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றுந்தேவும் இத்யாதி) தேவஜாதியும், அவர்களுக்கிருப்பிடமான லோகங்களும், மநுஷ்யாதிகளான ஆத்மாக்களும், அண்டகாரணமான மஹாதாதிகளும், இவையொன்றுமில்லாதவன்று என்று கொண்டு, “ஒன்றும்” என்கிற இத்தை இங்கே சேர்க்கவாமாம். அங்ஙனன்றிக்கே, கார்யத்துக்குக் காரணத்திலே லயமாகச் சொல்லுகையாலே, காரணபூதனான தன் பக்கலிலே சென்று ஒன்றுகிற தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று என்னவாமாம். “ஸதேவ” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (ஒன்றுந்தேவும் இத்யாதி) - தேவர்கள் குலமும், அவர்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள லோகங்களும், மனிதர்கள் போன்ற உயிர்களும், அண்டத்திற்குக் காரணமாக உள்ள மஹத் போன்ற தத்வங்களும் என்பதான இவை ஏதும் இல்லாத அந்த நேரத்தில் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு “ஒன்றும்” என்பதாகக் கூறலாம். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம்; கார்யப்பொருள்கள் அனைத்தும் தங்களுடைய காரணப்பொருளில் சென்று சேர்கின்றன; இது போன்று, காரணப்பொருளாக உள்ள தன்னிடம் வந்து லயிப்பதான தேவர்கள், லோகங்கள், மற்ற வஸ்துக்கள் என ஏதும் இல்லாத அந்த

நேரத்தில் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய - குழந்தாய்! ஸத் என்ற ஒன்றாக மட்டுமே இருந்தது – என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நான்முகன் இத்யாதி) அல்லாதார் ஒருவனை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஒரு கைம்முதல் கண்டு, “இது நமக்கு ஒருநாளாகிலும் உதவும்” என்றாயிற்று ரக்ஷிப்பது; வெறுமையே பச்சையாக ரக்ஷிப்பான் ஸர்வேச்வரனாயிற்று. (நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடு உயிர் படைத்தான்) சதுர்முகனோடேகூட தேவஜாதியையும், அவர்களுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களையும் சேதந வர்க்கத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். ஸர்வேச்வரன் சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; சதுர்முகன் பஞ்சமுகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; பஞ்சமுகன் ஷண்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; ஆக இதுதான் பஹுமுகமாயிற்றுக் காணும். நாட்டார் ருத்ரனுக்கு உத்கர்ஷஞ் சொல்லி ப்ரமியா நிற்கவும், இவர் அவன் பக்கலொன்றுங் காணாமையாலே, திருநாபி கமலத்திலே அவ்யவதானேநே பிறக்கையால் வந்த ஏற்றத்தை உடையனாகையாலே ப்ரஹ்மாவை உபாதாநம் பண்ணி, ருத்ரனை தேவ ஸாமாந்யத்திலே கூட்டிப் போருகிறார்.

விளக்கம் - (நான்முகன் இத்யாதி) - ஒருவனைக் காப்பாற்ற முயலும்போது அவனிடம் உள்ள பொருள்களைக் கண்டு, “இது நமக்கு ஏதோ ஒரு நாளில் உதவும்” என்று அல்லவோ இந்த உலகினர் எண்ணி, அவனைக் காப்பார்கள்? ஆனால் நம்மிடம் எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லாதபோதிலும், உப்காரம் செய்வதற்காகவே ரக்ஷிப்பவன் ஸர்வேச்வரன் அல்லவா? (நான்முகன் தன்னொடு தேவர் உலகோடு உயிர் படைத்தான்) - நான்முகனுடன் சேர்ந்து தேவகுலத்தையும், அவர்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள லோகங்களையும், சேதநர்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். ஸர்வேச்வரன் நான்முகனைப் படைத்தான், நான்முகன் பஞ்சமுகனாகிய ருத்ரனைப் படைத்தான்; பஞ்சமுகனாகிய ருத்ரன், ஆறுமுகனைப் படைத்தான். இப்படியாகப் பல ஆயின. உலகில் உள்ளவர்கள் ருத்ரனுக்குப் பலவிதமான ஏற்றங்கள் உரைத்து, அவனிடம் மயங்கி நின்றனர். ஆனால் ஆழ்வார் ருத்ரனிடம் எந்த ஒரு சிறப்பையும் காணவில்லை. ஆனால் நான்முகன், “ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாபியில் தோன்றியவன்” என்று ஏற்றத்தை உடையவன்

என்பதால், நான்முகனைக் கூறிவிட்டு, ருத்ரனை மற்ற தேவர்களுடன் சேர்த்துக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸம்ஹாரத்தில் மஹாதாதிகளளவும் சொன்னார்; ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மாவைத் தொடங்கிச் சொன்னார்; இதுக்குக் கருத்து, மஹாதாதிகளில் பரத்வ சங்கை பண்ணுவாரில்லை; ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கலிலே பரத்வ சங்கை பண்ணுவர்கள் பாமரராயிருப்பார்; அதுக்காக அவ்விடமே பிடித்துக் கழிக்கிறார். சதுர்த்தச புவந ஸ்ரஷ்டாவோடு, அவனாலே ஸ்ருஷ்டராய் நித்ய ஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவரான தச ப்ரஜாபதிகளோடு, அவர்களுக்கு போக ஸ்தாநமான லோகங்களோடு, அவர்களுக்குக் குடி மக்களான மநுஷ்யாதிகளோடு வாசியறப் படைத்தான்; போக மோக்ஷங்களை விளைத்துக் கொள்கைக்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தான்.

விளக்கம் - ஸம்ஹாரத்தைக் குறித்து உரைக்கும்போது, மஹத் முடிய உள்ள அனைத்தையும் கூறினார், ஆனால் ஸ்ருஷ்டி குறித்தும் உரைக்கும்போது, நான்முகன் தொடக்கமாகக் கூறுகிறார். இதன் காரணம் என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மஹத் முதலானவை பரத்வமாக இருக்குமோ என்ற ஐயம் யாருக்கும் ஏற்படாது; ஆனால் நான்முகன் போன்றவர்கள் பரத்வமாக இருக்கக்கூடுமோ என்ற சந்தேகம் கொண்டு, உள்ளதை அறியாதவர்களாகப் பலர் இருப்பார்கள்; ஆகவே நான்முகன் தொடக்கமாக உரைத்து, அவை அனைத்திற்கும் பரத்வம் இல்லை என விலக்குகிறார். பதினான்கு லோகங்களையும் படைத்த நான்முகன், அவனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு நித்ய ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக உள்ளவர்களாகிய பதினொரு ப்ரஜாபதிகள், அவர்கள் இன்பத்தை அனுபவிக்கும் இடமான லோகங்கள், அந்த லோகங்களில் வசிக்கின்ற மனிதர்கள் ஆகிய அனைவரையும் ஒரே போன்று படைத்தான். இவர்கள், இன்பம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவற்றைப் பெறுவதற்கு ஏற்றபடியாக உடல் மற்றும் உறுப்புகளைக் கொடுத்தான்.

வ்யாக்யானம் - (குன்றம் இத்யாதி) இப்படி ஸ்ருஷ்டித்தவன்தான் அஸந்நிஹிதனாய் நிற்கையன்றிக்கே, மலைகளைக் கொடு வந்து சேரவைத்தார்

போலேயிருப்பதாய் மணிமயமான மாடங்களினுடைய ஓக்கத்தையுடைத்தான திருநகரியிலே நின்ற; “ஆசயாயதிவா ராம: புநச்சப்தாபயேதிதி” என்னுமாபோலே. “நாம் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு ‘ந நமேயம்’ என்னாதே வணங்குவார்களோ? அன்றிக்கே, நாம் வளைந்து கூட்டிக் கொள்ளப்புக்கால் விலக்காதொழிவார்களோ?” என்று அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் நின்றபடி. அங்கு சேஷியைப் பெறுகைக்கு சேஷபூதன் நின்ற நிலை; இங்கு சேஷபூதரைப் பெறுகைக்கு சேஷி நின்ற நிலையிறே.

விளக்கம் - (குன்றம் இத்யாதி) - இப்படி ஸ்ருஷ்டித்த அவன், வெகு தூரத்தில் உள்ளானோ என்று தோன்றாதபடியாக, பல மலைகளைக் கொண்டு வந்து ஒன்றாக வைத்தது போன்று, மணிமயமான மணிகள் நிறைந்த மாடங்களுடைய உயர்த்தியைக் கொண்டதான ஆழ்வார் திருநகரியில் நிற்பவன். அயோத்யாகாண்டம் (50-3) - ஆசயாயதிவா ராம: புநச்சப்தாபயேதிதி - இராமன் என்னை மீண்டும் அழைப்பானே என்ற ஆசையால் குகனுடன் அங்கேயே இருந்தேன் - என்று சுமந்திரன் உரைப்பது போன்று ஆழ்வார்திருநகரியில் நின்று. ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “நாம் இவர்களுக்கு அளித்த உடல் உறுப்புகள் கொண்டு, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ந நமேயம் - வணங்கமாட்டேன் - என்று கூறாமல், நம்மை வணங்குவார்களோ? அல்லது நாம் இவர்களை வளைத்துப் பிடித்தால், விலகாமம் இருப்பார்களோ?” என்று காலத்தை எதிர்பார்த்தபடி நிறான். எஜமானனை அடைவதற்குத் தொண்டனாகிய சுமந்திரன் அங்கு நின்றான்; இங்கு அடிமைகளாகிய சேதநர்கள் வருவதற்காக எஜமானனாகிய இவன் நிற்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (ஆதிப்பிரான் நிற்க) இப்படி உங்கள் பக்கவாசையாலே திருநகரியிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற இவனை விட்டு. (மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே) தேடித் திரியும்தொழிய, ஆச்ரயணீயரைக் கிடையாது. “வாஸுதேவம் பரித்யஜ்ய யோந்யம் தேவமுபாஸதே | த்ருஷிதோ ஜாஹ்நவீ தீரே கூபம் கந்தி துர்மதி:” என்கிறபடியே த்ருஷிதனானவன், கங்கை பெருகியோடாநிற்க அதிலே அள்ளிக் குடித்துத் தன் விடாய் தீரமாட்டாதே, அதன் கரையிலே குந்தாலி கொண்டு கிணறு கல்லித் தன் விடாய்க்கு உதவ நாக்கு நனைக்க இருக்குமாபோலே; ப்ராப்தனுமாய் ஸுலபனுமாய் ஸ்வாராதனுமாய் ஸுசீலனுமான இவனை விட்டு,

அப்ராப்தராய் துர்லபராய் துராராதராய் துச்சீலராய், சீலித்து ஆராதித்தாலும் “சேட்டை தன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்குமா”போலே பலிப்பதுமொன்றின்றிக்கே யிருக்கிற “திருவில்லாத்தேவரை”த் தேடி ஆசிரயிக்கத் திரிவிகோளேயென்று சேஷிக்கிறார்.

விளக்கம் - (ஆதிப்பிரான் நிற்க) - இவ்விதம் உங்களிடம் கொண்ட ஆசை காரணமாக ஆழ்வார்திருநகரியில் எப்போதும் வந்து நிற்கும் இவனை விடுத்து. (மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே) - மற்றவர்களைத் தேடித் திரிகின்ற செயல் அல்லாமல், சென்று அடைக்கலம் புகத் தக்கவர்கள் என வேறு யாரும் இல்லை. வாஸுதேவம் பரித்யஜ்ய யோந்யம் தேவமுபாஸதே | த்ருஷிதோ ஜாஹ்நவீ தீரே கூபம் கந்தி துர்மதி: - வஸுதேவருடைய புத்ரனாகிய க்ருஷ்ணனை விடுத்து வேரு ஒரு தெய்வத்தை நாடுபவன், கங்கையின் கரையில் அமர்ந்து தாகம் போக்குவதற்காகக் கிணறு தோண்டுபவன் போன்றவன் ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த தாகம் எடுத்தவன் கங்கைநதி பெருகி ஓடியபடி உள்ளபோது அதிலிருந்து நீரைப் பருகாமல், அதன் கரையில் கிணறு வெட்டி, தனது தாகம் தீர்வதற்காக நீர் எடுப்பவன் போன்றவன் ஆகிறான் என்று கருத்து. அடையப்பட வேண்டியவனும், சுலபமாக அடையலாம்படி உள்ளவனும், ஆராதிக்க எளிமையானவனும், நன்மையை கொண்டவனும் ஆகிய இவனை விடுத்து; அடைவதற்கு இயலாதவராகவும், அரியவரும், ஆராதிக்க இயலாதவரும், தீய வழியைக் கொண்டவரும் ஆகியவர்களை ஆராதிப்பது, திருமாலை (10) - சேட்டை தன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்குமா - மூதேவியிடம் செல்வத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்து நிற்பது போன்றது என்கிறார். இவ்விதம் நான்முகன் திருவந்தாதி (53) - திருவில்லாத் தேவர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்களை நாடுகிறீர்களே என்று கண்டிக்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 38)

13. வேத அபஹார குரு பாதக தைத்யபீடா ஆதி

ஆபத் விமோசந மஹிஷ்ட்ட பலப்ரதாநை:

க: அந்ய: ப்ரஜா பசுபதீ பரிபாதி கஸ்ய

பாத உதகேந ஸ சிவஸ் ஸ்வ சிரோ த்ருதேந

பொருள் - வேதங்களை அபகரித்தது, தந்தையின் தலையைக் கிள்ளியதால் ஏற்பட்ட பாபம், அஸுரர்களால் ஏற்பட்ட துன்பம் போன்றதான பல ஆபத்துக்களைப் போக்கியதாலும்; உயர்ந்த பலன்களை அளிப்பதாலும்; இது போன்ற காரணங்களால் உன்னை அல்லாமல் நான்முகனையும் ருத்ரனையும் வேறு யார் காப்பாற்றினார்கள்? அத்தகைய ருத்ரன் யாருடைய திருவடித் தீர்த்தத்தைத் தனது தலையில் ஏற்றதால் தூய்மையானவன் ஆகிறான்?

அவதாரிகை - இதிலுள்ள புராண ப்ரக்ரியையாலே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுடைய சேஷத்ரஜ்ஞுவத்தையும், பகவத் பரத்வத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இதிகாசம் மற்றும் புராணம் ஆகியவற்றின் மூலமும், நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்றவர்களுடைய சேஷத்ரஜ்ஞு தன்மையையும், பகவானின் பரத்வ தன்மையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வேதராபஹார) “யோ வை வேதாம்ச்ச” என்று ப்ரஹ்மாவுக்கு வேத சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுக்க, அது அஸுரர்களாலே அபஹ்ருதமாக, ப்ரஹ்மா வேதத்தை இழந்து துக்ககாந்தர் நிமக்நனானவளவிலே, விரோதிகளை அழியச்செய்து மீட்டுக் கொடுத்த உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. “ததோ ஹ்ருதேஷு வேதேஷு ப்ரஹ்மாணம் கம்லோவிசத் ததோ வசநமீசாநம் ப்ராஹ வேதாந் விநாக்ருத: || ப்ரஹ்மா வேதா மே பரமம் சக்ஷு: வேதா மே பரமம் தநம் | வேதா மே பரமம் தாம வேதா மே ப்ரஹ்ம சோத்தமம் || மம வேதா ஹ்ருதாஸ் ஸர்வே தாநவாப்யாம் பலாதித: | அந்தகாரா இமே ஜாதா லோகா வேதாந் விவர்ஜிதா: || வேதா த்ருதே ஹி கிம் குர்யாம் லோகாந் வை ஸ்ரஷ்டுமுத்யத: | அஹோ பத மஹத் து:க்கம் வேதநாசநஜம் மம || ப்ராப்தம் துநோதி ஹ்ருதயம் மாம் து சோகாமயஸ்த்வயம் || ஜக்ராஹ வேதாநகிலாந் ரஸாதலகதாந் ஹரி: | ப்ராதாச்ச ப்ரஹ்மணே ராஜந் | ததஸ் ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் யயௌ || ததஸ்தயோர் வதேநாச வேதோபஹரணேந ச | சோகாபநயநம் சக்ரே ப்ரஹ்மண: புருஷோத்தம: ||” இத்யாதி. (குரு பாதக) ருத்ரன், லோககுருவும் பிதாவுமாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாவை துர்மானமே ஹேதுவாகத் தலையை அறுத்துப் பாதகியான பாதகத்தையும் போக்கி, தலையறுப்புண்ட ப்ரஹ்மாவையும் ஜீவிக்கும்படி பண்ணி ரக்ஷித்தபடி. ஸ்ரீமாத்ஸ்யே “தேவீம் ப்ரதி ருத்ர: தத: க்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேந ச | வாமாங்குஷ்ட்டேந காக்ரேண சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா || ப்ரஹ்மா யஸ்மாதநபராதஸ்ய சிரஸ் சிந்நம் த்வயா மம | தஸ்மாச்சாப ஸமாவிஷ்ட: கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி || ருத்ர: ப்ரஹ்மஹாகுலிதோ பூத்வா சரந் தீர்த்தாநி பூதலே | ததோஹம் கதவாந் தேவி ஹிமவந்தம் சிலோச்சயம் || தத்ர நாராயணச் ஸ்ரீமாந் மயா பிஷ்டாம் ப்ரயாசித: | ததஸ்தேந ஸ்வகம் பார்ச்வம் நகராக்ரேண விதாரிதம் || மஹதீ ஸ்ரவதீ தாரா தஸ்ய ரக்தஸ்ய நிஸ்ஸ்ருதா || விஷ்டணு ப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி | கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா | ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்ந லப்தம் தநம் யதா||” இத்யாதி.

விளக்கம் - (வேதராபஹார) - ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-18) - யோ வை வேதாம்ச்ச - வேதங்களை அளித்தானோ - என்பதற்கு ஏற்ப நான்முகனுக்கு வேதங்களாகிய கண்களை அளித்தான்; அது அஸுரர்களால் அபகரிக்கப்பட்டது; அந்த வேதங்களை நான்முகன் இழந்து, அளவற்ற துக்கத்தை அடைந்தவனாக

நின்றபோது அவனுடைய விரோதிகளை அழித்து, வேதங்களை மீட்டுக் கொடுத்துச் செய்த உதவிகளைக் கூறுகிறார். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (353-3-3) – ததோ ஹ்ருதேஷு வேதேஷு ப்ரஹ்மாணம் கச்மலோவிசத் ததோ வசநமீசாநம் ப்ராஹ வேதைர் விநாக்ருத: || ப்ரஹ்மா வேதா மே பரமம் சசஷு: வேதா மே பரமம் தநம் | வேதா மே பரமம் தாம வேதா மே ப்ரஹ்ம சோத்தமம் || மம வேதா ஹ்ருதாஸ் ஸர்வே தாநவாப்யாம் பலாதித: | அந்தகாரா இமே ஜாதா லோகா வேதைர் விவர்ஜிதா: || வேதா த்ருதே ஹி கிம் குர்யாம் லோகாந் வை ஸ்ரஷ்டுமுத்யத: | அஹோ பத மஹத் து:க்கம் வேதநாசநஜம் மம || ப்ராப்தம் துநோதி ஹ்ருதயம் மாம் து சோகாமயஸ்த்வயம் || ஜக்ராஹ வேதாநகிலாந் ரஸாதலகதாந் ஹரி: | ப்ராதாச்ச ப்ரஹ்மணே ராஜந் | ததஸ் ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் யயௌ || ததஸ்தயோர் வதேநாச வேதோபஹரணேந ச | சோகாபநயநம் சக்ரே ப்ரஹ்மண: புருஷோத்தம: || - அதன் பின்னர், வேதங்கள் அபகரிக்கப்பட்ட காரணத்தால், நான்முகனை அஜ்ஞானம் சூழ்ந்தது. வேதங்களை இழந்த அவன் ஈச்வரனிடம் கூறத் தொடங்கினான்; “வேதங்கள் எனக்கு மிகவும் உயர்ந்த கண்கள் ஆகும்; அவையே எனக்கு உயர்ந்த செல்வம்; அந்த மறைகளே எனக்கு உயர்ந்த தேஜஸ்; அவையே எனக்கு பரப்ரஹ்மம்; அஸுரர்களுடைய வலிமை காரணமாக எனது வேதங்கள் அபகரிக்கப்பட்டன. வேதங்கள் இன்றி அனைத்து லோகங்களும் இருளில் மூழ்கின; இந்த லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கத் தொடங்கிய நான், வேதங்கள் இல்லாமல் என்ன செய்ய இயலும்? வேதங்கள் மறைந்ததால் இத்தகைய பெருந்துன்பம் எனக்கு வந்தது; இத்தகைய சோகம் என்ற வியாதி எனது மனதைத் துன்பம் அடையச்செய்கிறது”. ஸ்ரீஹரி அனைத்து வேதங்களையும் நான்முகனிடம் அளித்தான்; அதன் பின்னர் நான்முகன் தனது இயல்பு நிலையை அடைந்தான்; இவ்விதமாக மது கைடபர்களை அழித்ததாலும், வேதங்களை மீட்டுக் கொடுத்தாலும், நான்முகனுடைய துக்கத்தை புருஷோத்தமன் நீக்கினான் - என்பது காண்க. (குரு பாதக) - லோகத்தின் குருவும் பிதாவுமாக உள்ள நான்முகனுடைய தலையை ருத்ரன் அறுத்தான். இவ்விதம் செய்ததால் ஏற்பட்ட அவனுடைய பாபத்தைப் போக்கி, தலையை இழந்த நான்முகனையும் பிழைக்கும்படிச் செய்தான். இதனை மத்ஸ்யபுராணம் – தேவீம் ப்ரதி ருத்ர: தத: க்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேந ச | வாமாங்குஷ்ட்டேந காக்ரேண சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா || ப்ரஹ்மா யஸ்மாதநபராதஸ்ய சிரஸ் சிந்நம் த்வயா மம | தஸ்மாச்சாப ஸமாவிஷ்ட:

கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி || ருத்ர: ப்ரஹ்மஹாகுலிதோ பூத்வா சரந் தீர்த்தாநி பூதலே | ததோஹம் கதவாந் தேவி ஹிமவந்தம் சிலோச்சயம் || தத்ர நாராயணச் ஸ்ரீமாந் மயா பிஷ்டாம் ப்ரயாசித: | ததஸ்தேந ஸ்வகம் பார்ச்வம் நகராக்ரேண விதாரிதம் || மஹதீ ஸ்ரவதீ தாரா தஸ்ய ரக்தஸ்ய நிஸ்ஸ்ருதா || விஷ்ணு ப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி | கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா | ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்ந லப்தம் தநம் யதா|| - பார்வதியிடம் ருத்ரன் கூறினான், “அதன் பின்னர் மிகுந்த கோபம் கொண்டவனும், சிவந்த கண்கள் உடையவனும் ஆகிய எனது இடது கையின் கட்டைவிரல் நுனி நகத்தால், நான்முகனுடைய ஒரு தலை கிள்ளி எறியப்பட்டது. இதனால் நான்முகன் என்னிடம், “எந்தவிதமான தவறும் செய்யாத எனது தலை உன்னால் அறுக்கப்பட்டது. ஆகவே நீ சாபம் பெற்றவனாக, கையில் கபாலம் கொண்டவனாக மாறுவாய்”, என்றான். ப்ரஹ்மஹத்தி செய்த காரணத்தால் கலங்கி நின்ற நான், பூமியில் உள்ள அனைத்து தீர்த்தங்களையும் சுற்றிய பின்னர் இமய மலையை அடைந்தேன். அங்கு ஸ்ரீமந்நாராயணனிடம் பிஷ்ட யாசித்தேன். அப்போது அவன் தனது திருமேனியின் ஒரு பாகத்தை தனது திருவிரல் நகத்தால் கீறினான். அதிலிருந்து இரத்தம் பெருகியது. அவனுடைய கடாஷ்டத்தால் எனது கையில் இருந்த கபாலமானது பல ஆயிரக்கணக்கான துண்டுகளாக வெடித்தது; கனவில் கிடைத்த செல்வம் போன்று மறைந்தது - என்பது காண்க.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்